

[Henning Hasle.]

vil være interesseret i, ikke alene her i Landet, men over hele Norden og mange Steder i Verden.

Svaret paa, hvad vi vil gøre, har jo i Realiteten allerede den højtærede Justitsminister givet, da han fremsatte disse Lovforslag i Gaar. Saaledes som Regeringens Sammensætning er, og saaledes som dens Forhold til Rigsdagen er, kan man sige, at allerede dengang blev Terningerne kastet. I det store og hele kan det forventes, at de foreliggende Forslag og specielt de Principper, de bygger paa, vil blive gennemført som Lov i Danmark, og jeg kan i hvert Tilfælde tilsige Det konservative Folkepartis Støtte hertil.

Det er en enestaaende Straffelov, der her skal gennemføres. For det første fordi den belægger visse Handlinger, der ikke tidligere var strafbare, med Straf. Jeg ser nok i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Justitsministeriet udtaler, at de Forbrydelser, der her er Tale om, i Virkeligheden er straffare efter den gældende Straffelov eller i hvert Fald dens Analogi. Jeg tror, det i det store og hele er rigtigt, men jeg tror ikke, man helt skal skjule for sig selv, at der er Tale om i hvert Fald en vis Udvidelse af det straffares Omraade. Men dernæst foreskriver denne Lovgivning — derom kan der i hvert Fald slet ingen Tvivl være — strengere Straf for Forbrydelser, end de kunde være ramt med efter den gældende Lov; ja, i visse Tilfælde foreskrives der oven i Købet som en Mulighed Dødsstraf — eller Livsstraf, som Loven kalder det. Det vil næppe kunne undgaas, at den saakaldte tilbagevirkende Kraft af en strengere Straffelov vil give Anledning til Diskussion. Der er heller ingen Tvivl om, at den i visse Kredse vil møde Modsigelse. Var Krigen sluttet for et Par Aar siden, tror jeg, at de Kredse, der vilde have sat sig derimod, havde været meget stærke og maaske været de talrigste i Landet. Men hvad vi siden har oplevet, hvad vi siden har maattet gennemgaa, har efter mit Skøn overbevist det store Flertal af Befolkningen om, at der foreligger en Nødvendighed, en uomgængelig Nødvendighed! Her maa teoretiske Betragtninger, som under en Fredsperiode er ubestrideligt rigtige, vige for det primitive Retsinstinkt, der fordrer Opgrø til Bunds.

Hovedargumentet for den tilbagevirkende Kraft har jeg allerede berørt, nemlig dette, at den danske Stats lovlige Organer vilde have belagt disse Forbrydelser med Straf, henholdsvis højere Straf end hjemlet

i den dagældende Straffelov, hvis de havde været i Stand dertil. Men hertil kommer, at ingen af de paagældende Forbrydere — og man maa jo være klar over, at dette Straffelovsforslag kun indeholder Bestemmelser om grove Forbrydelser — har kunnet være i Tvivl om deres Handlingers Retsstridighed. De har ikke kunnet være i Tvivl om Handlingernes moralske og sædelige Forkastelighed. Det danske Folks næsten enstemmige Reaktion, den illegale Presses daglige, dygtige Hamren løs paa Stikkere og Forrædere kan ikke have ladet nogen Tvivl tilbage, og de, der bevidst, overlagt, selv har sat sig ud over enhver Form for Demokrati og demokratisk Tankegang, skulde vel ogsaa være de sidste til i denne Stund at komme og paaberaabe sig demokratiske Grundsætninger. Hensynet til Forbryderne taler i hvert Fald paa ingen Maade imod Tilstedeligheden af den tilbagevirkende Kraft, og naar det er blevet hævdet, at Straffeloven skulde være saadan en Slags Kontrakt mellem det enkelte Individ og Statsmagten, hvorefter man havde Brev paa, at man kun kunde straffes paa den og den Maade og med den og den Straf, saa afviser jeg en saadan Tankegang som ganske foreldet.

Det, man kunde rejse Spørgsmaal om, er altsaa slet ikke Hensynet til Forbryderne, men om den tilbagevirkende Kraft ikke kan komme til at virke som en Slags Vilkaarlighed; et af Hovedargumenterne i den teoretiske Diskussion i Strafferetten mod den tilbagevirkende Kraft har netop været dette, at en Regering og Rigsdag ikke skal kunne komme og sige til Borgerne: Det, du har gjort, var ganske vist tilladt for en Maaned siden, men nu er det forbudt under Straf, nu skal du straffes. Hvis man vilde gøre noget saadant rent vilkaarligt, vilde det naturligvis stride imod det Retssamfund, som nu er vort, og som der har været kæmpet saa haardt for Genoprettelsen af i disse Aar. Jeg godkender netop af denne Grund Princippet om, at skærpene Straffelove ikke bør have tilbagevirkende Kraft i Fredstid; men naar Staten staar i en Kamp paa Liv og Død, en Kamp som den, Danmark har bestaaet, hvor al Selvstændighed og Selvbestemmelsesret maa ophæves, maa Princippet kunne fraviges, blot man altsaa ikke kommer ud i Vilkaarlighed. Jeg haaber og tror, at den højtærede Justitsminister med dette Forslag har truffet det rette i saa Henseende, saa der altsaa ingen Vilkaarlighed er eller kan blive ved den Lov, som her forberedes.

Betingelsen maa jo være den, at man